Lieta Nr. 11353043508

PAK – 28

2014. gads

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2014. gada 28. martā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palāta šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis	A.Uminskis
tiesneši	E.Kušķis un J.Tiltiņš
piedaloties prokuroram	K.Rudzītim
aizstāvim zvērinātam advokātam	E.Dimantam

sakarā ar Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurora K.Rudzīša apelācijas protestu un apsūdzētā /pers. C/ un viņa aizstāvju zvērinātu advokātu E.Dimanta un E.Kriķa apelācijas sūdzību iztiesāja **atklātā** tiesas sēdē krimināllietu, kurā ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011. gada 7.februāra spriedumu

/pers. C/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 116.pantā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 7 (septiņiem) gadiem, bez policijas kontroles.

Soda izciešana /pers. C/ skaitīta no aizturēšanas brīža, soda izciešanas laikā ieskaitīts iepriekšējā apcietinājumā pavadītais laiks no 2008. gada 21. augusta līdz 2008. gada 27. oktobrim.

/pers. C/ piemērotaisdrošības līdzeklis – nodošana policijas uzraudzībā – atstāts negrozīts līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Lietisko pierādījumu - nazi, kas glabājas pie kriminālprocesa, iznīcināt, glābšanas dienesta „112” audioierakstu, kas glabājas pie kriminālprocesa, glabāt pie kriminālprocesa.

Iepazinusies ar apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīviem un pārbaudījusi krimināllietas materiālus, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palāta

k o n s t a t ē j a

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 7.februāra spriedumu /pers. C/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 116.panta par to, ka izdarīja citas personas tīšu prettiesisku nonāvēšanu (slepkavību).

Kā konstatējusi un spriedumā atspoguļojusi pirmās instances tiesa, noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos:

Dzīvoklī Rīgas rajonā, /adrese/, naktī no 2008.gada 20. uz 21.augustu, laika posmā no aptuveni pusnakts līdz aptuveni plkst. 02:30, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā brīdī, dēļ konflikta, kas kopīgas alkohola lietošanas laikā radās sakarā ar /pers. G/, dzimuša 1962.gada 11.novembrī, viņa faktiskās sievas - personu, pret kuru lieta izdalīta atsevišķā lietvedībā un atrodas meklēšanā, un viņu abu paziņas /pers. C/ savstarpējām personiskajām attiecībām, aiz izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotiem motīviem, /pers. C/, būdams alkohola reibuma stāvoklī, nolūkā noslepkavot /pers. G/, tīši dūra un grieza ar virtuves nazi /pers. G/ ķermenī un galvā, kopumā nodarot /pers. G/ ne mazāk kā 25 miesas bojājumus, tai skaitā 7 durti grieztus penetrējošus ievainojumus krūšu kurvī un vēderā, 6 durti - grieztus aklus ievainojumus krūšu kurvī un muguras apvidū, 5 durti grieztas virspusējas brūces kreisā apakšdelma apakšējās trešdaļas, labās plaukstas iekšējās virsmas un labās rokas otrā pirksta apvidos, 7 grieztas brūces zoda apvidū, kakla augšējās trešdaļas priekšējā un labajā sānu virsmās, kakla vidējās trešdaļas labajā sānu virsmā un kreisās plaukstas iekšējā virsmā. Neilgi pēc šo miesas bojājumu nodarīšanas notikuma vietā no durti grieztiem penetrējošiem ievainojumiem krūšu kurvī un vēderā ar plaušu, sirds un aknu bojājumiem, kas sarežģījās ar ārēju un iekšēju asiņošanu, asinsizplūdumiem labās pleiras un vēderplēves dobumos, asinsizplūdumu sirds somiņas dobumā, sirds tamponādi, iekšējo orgānu neregulāru apasiņojumu, lokālu asiņu aspirāciju, plaušu un galvas smadzeņu tūsku, iestājās /pers. G/ nāve. Šādā veidā /pers. C/ izdarīja /pers. G/ slepkavību.

Par pirmās instances tiesas spriedumu Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurors K.Rudzītis iesniedzis apelācijas protestu, apsūdzētais /pers. C/ un viņa aizstāvji zvērināti advokāti E.Dimants un E.Kriķis - apelācijas sūdzību.

Apelācijas protestā prokurors norādījis, ka apsūdzētais /pers. C/ atzīstams par vainīgu pēc Krimināllikuma 117.panta 10.punkta, jo viņa vaina ir pierādīta ar visiem kriminālprocesā iegūtajiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā.

Nepiekrīt spriedumā norādītajam, ka nav konstatēti tieši vai netieši pierādījumi, kas ļautu izdarīt secinājumu par nonāvēšanu grupā. Uzskata, ka pirmās instances tiesa minētos apstākļus ir izvērtējusi nepilnīgi un tādēļ nonākusi pie secinājuma, ka nav pierādījumu slepkavības izdarīšanai personu grupā.

Pirmās instances tiesa pamatoti konstatējusi virkni apstākļu, kas norāda uz slepkavības izdarīšanu personu grupā, tai skaitā šādus faktus - persona, pret kuru lieta izdalīta atsevišķā lietvedībā un kura atrodas meklēšanā (/pers. I/), pieļāvusi iespēju, ka viņa varēja durt; asins pēdas uz iesniegto (/pers. I/) smilšu krāsas svārku virsmām ir radušās pilienu, notecējumu, šļakatu un tiešu kontaktu veidā ar asiņainām virsmām; persona, pret kuru lieta izdalīta atsevišķā lietvedībā un kura atrodas meklēšanā, kārtojusi istabu pirms ātrās palīdzības ierašanās; audioieraksts liecina par to, ka persona, pret kuru lieta izdalīta atsevišķā lietvedībā un kura atrodas meklēšanā, brīdī, kad zvanīja glābšanas dienestam "112", nebija viena, un apstiprina faktu, kā sākotnēji liecina pats apsūdzētais /pers. C/, ka viņš pēc notikuma bija klāt brīdī, kad tika zvanīts glābšanas dienestam; personas, pret kuru lieta izdalīta atsevišķā lietvedībā un kura atrodas meklēšanā, sākotnējās liecības vērtējamas kā nepatiesas.

Prokurora ieskatā, pirmās instances tiesa nav vērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus par /pers. C/ un /pers. I/ rīcību pēc cietušā nāves iestāšanās. No līķa tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma secināms, ka cietušā nāve iestājās ne vēlāk kā 2008.gada 21.augusta plkst. 02:35, savukārt glābšanas dienestam „112" /pers. I/ zvanījusi tikai plkst. 03:45. Starplaikā, plkst. 02:57 un plkst. 03:01, /pers. C/ zvanījis /pers. I/, tātad, iespējams, kādu laiku neatradās notikuma vietā, bet vēlāk atgriezies. Uzskata, ka, ievērojot visus šajā lietā konstatētos apstākļus, /pers. C/ un /pers. I/ rīcība pēc cietušā nāves iestāšanās norāda, ka noziedzīgais nodarījums bija izdarīts kopīgi, jo citādi nav izskaidrojums, kādēļ neatliekamajai medicīniskajai palīdzībai tika zvanīts ar ievērojamu vilcināšanos - vairāk nekā stundu pēc cietušā nāves iestāšanās, nevis brīdī, kad sākās konflikts, kas saistīts ar lielu daudzumu miesas bojājumu nodarīšanu.

Turklāt, prokurora ieskatā, pirmās instances tiesa nav izvērtējusi iespējamos motīvus, kādēļ /pers. I/ sākotnēji lietā sniegusi nepatiesas liecības un kādēļ kārtojusi istabu pirms neatliekamās medicīniskās palīdzības ierašanās. Uzskata, ka, sākotnēji liecinot par viņai nepazīstama izbrucēja ierašanos nakts vidū, /pers. I/ slēpa tieši savu dalību konkrētās slepkavības izdarīšanā. Prokurora K.Rudzīša ieskatā, nepastāv iemesli, kādēļ /pers. I/ būtu pamats sniegt apzināti nepatiesas liecības par labu /pers. C/, īpaši ņemot vērā, ka /pers. C/ bija draugs nevis /pers. I/, bet tieši noslepkavotajam - viņas faktiskajam vīram. Kā arī pēc /pers. I/ zvana glābšanas dienestam "112" satura ir nepārprotami konstatējams, ka pat šajā zvana brīdī /pers. I/ turpināja izdomāt veidus, kā tieši noslēpt notikušā patiesos apstākļus. Arī "istabas kārtošana" konkrētajā gadījumā varēja būt vērsta vienīgi uz slepkavības pēdu slēpšanu, slēpjot ne tikai /pers. C/, bet arī savas noziedzīgās darbības. Faktiski /pers. I/ nepastāvēja motīvs, lai tik neatlaidīgi slēptu šīs slepkavības patiesos apstākļus, ja vienīgais tās izdarītājs būtu bijis /pers. C/.

Prokurors K.Rudzītis uzskata, ka cietušajam miesas bojājumus nodarīja ne tikai viena persona, konkrētajā gadījumā netieši uz to norāda arī līķa tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā fiksētais, ka līķa izmeklēšanas gaitā konstatēts zemādas asinsizplūdums ar ādas nobrāzumu labā augšdelma apakšējās trešdaļas priekšējā virsmā, kas varēja rasties neilgi pirms nāves iestāšanās trulu priekšmetu, iespējams, cilvēka zobu iedarbības rezultātā.

Apelācijas protesta iesniedzējs uzskata, ka apsūdzētais /pers. C/ ir atzīstams par vainīgu smagāka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, nekā to atzinusi pirmās instances tiesa, un attiecīgi /pers. C/ ir nosakāms smagāks sods.

Turklāt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija nepamatoti ir atstājusi negrozītu /pers. C/ piemēroto drošības līdzekli - nodošanu policijas uzraudzībā. Notiesājot /pers. C/ pēc Krimināllikuma 116.panta, bija pamats viņa apcietināšanai tiesas zālē atbilstoši Kriminālprocesa likuma 272.panta ceturtajā daļā noteiktajam.

Kā arī pirmās instances tiesa spriedumā nav norādījusi, kādai jābūt rīcībai ar lietā izņemtajiem priekšmetiem, kuri netika nosūtīti tiesai kopā ar krimināllietas materiāliem, bet ir uzskaitīti lietisko pierādījumu un dokumentu sarakstā, tajā skaitā ar mobilo telefonu "Samsung SGH-X820" un SIM karti "Amigo", kas tiesai tika iesniegti pēc krimināllietas nosūtīšanas tiesai. Pirmās instances tiesā tiesu debatēs prokurors lūdza lietā izņemtos priekšmetus nodot procesa virzītājam kriminālprocesā Nr.82502002210, kas izdalīts pret /pers. I/. Prokurora K.Rudzīša ieskatā, pirmās instances tiesa nepamatoti nav apmierinājusi šādu prokurora lūgumu; nepamatoti ir nolēmusi iznīcināt virtuves nazi, kas glabājas pie kriminālprocesa – šim nazim ir pierādījuma nozīme kriminālprocesā

Nr.82502002210, turklāt nav izslēgts, ka tas varētu būt nepieciešams izmeklēšanas darbību veikšanai pēc /pers. I/ atrašanas.

Apelācijas protesta iesniedzējs lūdz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2011.gada 7.februāra spriedumu krimināprocesā Nr.I1353043508 atcelt daļā par /pers. C/ nenotiesāšanu par noziedzīgu nodarījumu kā izdarītu personu grupā, daļā par /pers. C/ noteikto sodu, daļā par drošības līdzekli, daļā par lietiskajiem pierādījumiem, un taisīt šajā daļā jaunu spriedumu, atzīstot /pers. C/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 117.panta I0.punktā, nosakot /pers. C/ smagāku sodu, grozot /pers. C/ piemēroto drošības līdzekli uz apcietinājumu, kā arī lietiskos pierādījumus izsniedzot procesa virzītājam krimināprocesā Nr.82502002210

Apsūdzētais /pers. C/ un viņa aizstāvji zvērināti advokāti E.Dimants un E.Kriķis apelācijas sūdzībā lūdz pilnībā atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, apsūdzēto /pers. C/ attaisnojot; nosūtīt /pers. I/ – /pers. I/ nazi papildus trasoloģiskās ekspertīzes veikšanai; papildināt ekspertīzes Nr.0823966 secinājumu 4.5.punktu par asins šļakatu, pilienu, notecējumu veidošanās mehānismu uz smilšu krāsas svārku virsmām uz uzdot papildus jautājumus.

Pirmās instances tiesa pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus ne pēc Krimināprocesa likumā paredzētās kārtības un noteikumiem, atzinusi par patiesām apsūdzētā /pers. C/ liecības, kurās viņš atzīst savu vainu, norādījusi, ka tās apstiprina lietā iegūtie pierādījumi. Apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatā, šāds apgalvojums neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem, jo /pers. C/ arī sākotnējās liecības ir pretrunīgas, tās nesakrīt ar /pers. I/ – /pers. I/ liecībām.

Sākotnēji /pers. I/ – /pers. I/ vairakkārt konsekventi liecināja, ka cietušo /pers. G/ ir noslepkavojis caur balkonu iekāpušais vīrietis, par kuru liecinājuši arī /pers. R/ un /pers. S/.

/pers. I/ – /pers. I/ liecības 28.augustā mainās tādēļ, ka policija izņēmusi viņas drēbes, uz kurām konstatētas ar asins, kā arī paskaidrojusi, ka mēģinājusi izšķirt kautiņu starp /pers. C/ un /pers. G/, tādēļ viņas drēbes bijušas aptraipītas ar asinīm, taču uz paša apsūdzētā /pers. C/ drēbēm asiņu pēdas nav konstatētas.

Ņemot vērā, ka pirmās instances tiesa nav saskatījusi minēto faktu hronoloģisko sakarību, apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka ir pārkāpti Krimināprocesa likuma 128.panta otrās daļas noteikumi.

Nepamatoti pirmās instances tiesa noticējusi /pers. I/ – /pers. I/ 21.augusta liecībām, neņemot vērā 28.augusta liecības. Tās liecības, kuras par patiesām atzinusi tiesa spriedumā, izslēdz asiņu klātbūtni uz /pers. I/ – /pers. I/ drēbēm.

Apsūdzētā /pers. C/ vainu inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā nevar pierādīt līķa esamība, 2008.gada 30.septembra tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā secinātais. Turklāt ar 2009.gada 7.septembra lietiskā pierādījuma – naža – ekspertīzes atzinumu secināts, ka tas nav mazgāts un uz tā neatrodas /pers. C/ mikrošķiedras. Tādējādi tiesas secinājums, ka minētais ekspertu atzinums pierāda to, ka tieši apsūdzētais /pers. C/ ir dūris /pers. G/, nav patiess.

Tieši par /pers. I/ – /pers. I/ vainu /pers. C/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā liecina uz viņas apģērba atrastās asins pēdas. Apsūdzētais /pers. C/ ir atzinis, ka ir kāvies ar cietušo /pers. G/, ko apstiprina mikrošķiedru pēdas uz viņa apģērba, kas bijis uzvilkts konflikta brīdī.

Apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatā, asinis no cietušā /pers. G/ varēja nokļūt tieši uz vainīgās personas ne strīda šķīrēja apģērba. Turklāt pirmās instances tiesa nav analizējusi, kuros svārkos /pers. I/ – /pers. I/ bijusi notikuma brīdī un ko darījusi otrajos – smilšu krāsas – svārkos.

Apsūdzētais /pers. C/ ekspertei /pers. T/ ir liecinājis, ka paņēmis no bāra letes nazi un iedūris savam draugam, kurš tagad esot miris. Taču pirmās instances tiesa šo /pers. C/ norādi uzskatījusi par pierādījumu izdarītajiem divdesmit pieciem dūrieniem. Kā arī atziņa, ka eksperte /pers. T/ apstiprinājusi /pers. C/ vainu, nav patiesa, jo eksperta kompetencē ietilpst konstatēt miesas bojājumus, ne izdarīt psiholoģiskus pētījumus un spriest par apsūdzēto vainu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka /pers. I/ – /pers. I/ miesas bojājumi radušies brīdī, kad apsūdzētais /pers. C/ viņai atņēmis nazi, to apstiprina pašas /pers. I/ – /pers. I/ liecības.

2008.gada 22.novembra ekspertīzes izdarīšanas laikā izdarītos secinājumus pirmās instances tiesa, neskatoties, kas ekspertīzes laikā netika apsekots ne pats apsūdzētais /pers. C/, ne viņam izņemtais apģērbs, nepamatoti tendenciozi attiecinājusi kā /pers. C/ vainas pierādījumu.

Atkārtoti vērš apelācijas instances tiesas uzmanību, ka starp /pers. G/ un /pers. C/ ir bijis fizisks kontakts, uz /pers. C/ apģērba konstatētas /pers. G/ mikrošķiedru daļiņas, bet nav konstatētas asins pēdas, šļakatas, notecējumi, pēdas vai pilieni. Starp cietušo /pers. G/ un /pers. C/ bijis ciešs kontakts līdz brīdim, kad /pers. I/ – /pers. I/ virtuvē atrada nazi un rīkojās pēc saviem ieskatiem. Minētie fakti pierāda, ka /pers. C/ nav noslepkavojis /pers. G/, kā arī objektīvi izslēdz pirmās instances tiesas secinājumu par /pers. C/ vainu.

Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka nav izprotams, kādēļ pirms policijas ierašanās bija jākārto istaba.

Tas, ka apsūdzētais /pers. C/ ir atpazinis cietušā /pers. G/ bikses, arī audioieraksts, kas veikts, ierakstot sarunu ar glābšanas dienestu „112", nepierāda /pers. C/ vainu.

Uz šampanieša pudeles atrastie cietušā /pers. G/ pirkstu nospiedumi, ekspertes /pers. T/ atzinums, daktiloskopiskās ekspertīzes secinājumi apstiprina apsūdzētā /pers. C/ liecību patiesumu par viņam nodarīto miesas bojājumu izcelsmi un tas ir pierādījums viņa nevainībai.

Pirmās instances tiesas izdarītie pieņēmi par apsūdzētā /pers. C/ vainu saskaņā ar Krimināprocesa likuma 405.pantu nevar būt par

pamatu personas saukšanai pie kriminālatbildības, vēl jo vairāk saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 520.pantu būt pamats notiesājošam spriedumam.

Neviens no spriedumā norādītajiem trīspadsmit pierādījumiem konkrēti nepierāda /pers. C/ vainu, nav attiecināms, pieļaujams. Spriedums ir pieņemts, pamatojoties uz apzināti sagrozītiem secinājumiem, kuri ir pretrunā lietas faktiskajiem apstākļiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēji izdara secinājumu, ka, iespējams, pastāvējis interešu konflikts.

Apelācijas instances tiesas sēdē Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurors K.Rudzītis apelācijas protestu ar tajā norādītajiem argumentiem uzturēja, apsūdzētā /pers. C/ un viņa aizstāvju zvērinātu advokātu E.Dimanta un E.Kriķa apelācijas sūdzību neatzina.

Apsūdzētais /pers. C/ un viņa aizstāvis zvērināts advokāts E.Dimants iesniegto apelācijas sūdzību ar tajā norādītajiem argumentiem uzturēja, Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurora K.Rudzīša apelācijas protestu neatzina.

Iepazinusies ar apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi pierādījumus krimināllietā, Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka Rīgas apgabaltiesas spriedums atceļams daļā par /pers. C/ noteikto sodu, daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka Rīgas apgabaltiesa, izskatot un izlemjot apsūdzētajam /pers. C/ celtās apsūdzības pamatotību pēc Krimināllikuma 117. panta 10. punkta, ievēroja procesuālās un materiālās tiesību normas. Spriedumu pamatoja ar tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā, izdarīja pareizu secinājumu par apsūdzētā /pers. C/ vainu un noziedzīgo darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 116. Panta, tāpēc saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātai nav pamata atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka nav pamatots aizstāvības arguments, ka par ticamām atzīstamas liecinieces /pers. I/ sākotnējās liecības (1.sējums l.l.12., 24.).

Krimināllietu tiesu palāta norāda, ka vien tādu apstākļu sakritība, ka /pers. I/ savās sākotnējās liecībās aprakstīja uzbrucēju, kurš, iespējams, līdzīgs vīrietim, ar kuru lieciniece dzīvoja kopā pēc /pers. G/ slepkavības (par minēto faktu liecināja lieciniece /pers. S/ 3.sējums l.l.45.), ir nepietiekoši, lai /pers. I/ sākotnējās liecības atzītu par ticamām.

Kriminālprocesa likuma 128.pants nosaka, kādā veidā ir noskaidrojama konkrētas ziņas patiesuma pakāpe.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pierādījumu ticamību un attiecināmību izvērtēja saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 128. un 129.panta prasībām.

Pirmās instances tiesa pamatoti no vairākām liecinieces /pers. I/ pirmstiesas izmeklēšanās sniegtajām liecībām atzina par patiesām tās, kuras guva apstiprinājumu ar citiem lietā esošiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā (1.sējums l.l.27.-30., 40.-41.,120.-123.).

Arī apelācijas instances tiesā lieciniece /pers. I/ apstiprināja tieši šīs pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, kas saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu tika nolasītas tiesas sēdē (4.sējums l.l.9.).

Tā no liecinieces /pers. I/ liecībām izriet, ka viņa gulēja brīdī, kad /pers. C/ ar /pers. G/ viesistabā lietoja alkoholiskos dzērienus.

Kādā brīdī sadzirdēja troksni viesistabā, tāpēc piecēlās un gāja skatīties, kas notiek. Ienākot istabā, viņa ieraudzīja, ka /pers. G/ ar /pers. C/ kaujas – viens otram situši pa seju, ķermeni.

Pēc tā kā viņa izšķīra /pers. G/ un /pers. C/, viņi apsēdās katrs savā bāra letes pusē. Vēlāk viņa ieraudzīja /pers. C/ labajā rokā nazi, kuru /pers. C/ vicināja pret /pers. G/ seju, šādu darbību rezultātā iegrieza /pers. G/ zodā, no kura tecēja asins. Pēc tam /pers. C/ vairākas reizes iedūra ar nazi /pers. G/ krūškurvja rajonā (1.sējums l.l.27.-30., 40.-41., 120.-123.).

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka par patiesām atzīstamas arī liecinieces /pers. I/ liecības, kurās viņa minēja, ka strīda iniciators bija /pers. G/, kurš apvainoja apsūdzēto /pers. C/, ka viņam ir intīmas attiecības ar liecinieci /pers. I/.

Tāpat lieciniece minēja, ka /pers. C/ bija teicis, ka /pers. G/ saplēsa viņam ķēdīti uz kakla, kā arī, ka kautiņa laikā lieciniece mēģināja /pers. C/ izraut no rokām nazi.

Šajās liecībās lieciniece /pers. I/ arī norādīja, ka /pers. C/, ejot prom, viņa apņēmās, ka policijai liecinās par to, ka /pers. G/ nogalināja laupītāji (1.sējums l.l.79.-80., 81., 92., 4.sējums l.l.12.).

Krimināllietu tiesu palāta atzīmē, ka tieši ar liecinieces /pers. I/ apņemšanos neliecināt par patieso slepkavības izdarītāju, ir izskaidrojums, kāpēc viņa sākotnēji sniedza nepatiesas liecības.

Pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka par patiesām atzītās liecinieces /pers. I/ liecības sakrīt ar apsūdzētā /pers. C/ pirmstiesas izmeklēšanās sniegtajām liecībām, no kurām izriet, ka alkohola lietošanas laikā /pers. G/ sāka viņu apvainot un saķēra viņu aiz ķēdītes uz kakla. Tad viņi sāka kauties, kautiņa laikā viņš paņēma nazi un iedūra /pers. G/, turpināja durt /pers. G/ arī brīdī, kad abi bija saķērušies un nokrituši uz grīdas. Pēc tam /pers. I/ zvanīja „ātrajai palīdzībai" un lika viņam iet prom (1.sējums l.l.33.-34., 46.-47.).

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa izvērtēja sniegto liecību ticamību ar /pers. G/ līķa tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā konstatēto (2.sējums l.l.2.-14.), ar ziņām, kas iegūtas, /pers. C/ veicot tiesu medicīnisko ekspertīzi (2.sējums

l.l.20.-22.) un lieciniecei /pers. I/ – tiesu medicīnisko ekspertīzi (2.sējums l.l.16.-17.), ar notikuma vietas apskati un medicīniski kriminālistikās ekspertīzes atzinumu (1.sējums l.l.15.-16., 2.sējums l.l.130.-133.), ar komisijas kriminālistikās tekstila šķiedru un to izstrādājumu ekspertīzu atzinumiem (2.sējums l.l.32.-39., 101.-105.), ar audioierakstu, kurā atspoguļota liecinieces /pers. I/ saruna ar glābšanas dienestu.

Krimināllietu tiesu palāta atzīmē, ka /pers. G/ nodarītie daudzie durti grieztie ievainojumi krūškurvja augšdaļā un grieztas brūces zoda un kakla apvidū, apsūdzētajam /pers. C/ konstatētie vairāki asins izplūdumi un lieciniecei /pers. I/ savainotie ar nazi kreisās plaukstas pirksti apstiprina liecinieces /pers. I/ un apsūdzētā /pers. C/ liecības, ka sākotnēji notika kautiņš starp /pers. G/ un /pers. C/, kura laikā /pers. C/ tika nodarīti miesas bojājumi asins izplūdumu veidā, kā arī apstiprina liecinieces /pers. I/ liecības, ka /pers. C/ paņēma nazi un sāka to vicināt pret /pers. G/, nodarot cietušajam grieztas brūces sejā un to, ka lieciniece mēģināja izraut no /pers. C/ nazi, satverot to aiz asmens, un apstiprina liecinieces /pers. I/ un apsūdzētā /pers. C/ liecības, ka /pers. C/ vairākas reizes iedūra /pers. G/ ar nazi krūškurvī.

Savukārt no kriminālistikās tekstila šķiedru un to izstrādājumu ekspertīzēm secināms, ka kautiņa laikā /pers. G/ ar /pers. C/ un /pers. I/ ar /pers. G/ bija ciešā kontaktā, kas liecina, ka lieciniece centās izšķirt /pers. G/ un /pers. C/, kā arī apstiprina faktu, ka /pers. C/ bija ģērbies tieši tajās drēbēs, par kurām liecināja /pers. I/, un kuras labprātīgi izsniedza apsūdzētais /pers. C/.

Savukārt audioieraksts apstiprina apsūdzētā /pers. C/ sākotnējās liecībās daļā, ka viņa klātbūtnē lieciniece /pers. I/ zvanīja Glābšanas dienestam.

Krimināllietu tiesu palāta atzīst, ka minētie fakti ārpus saprātīgām šaubām pierāda, ka /pers. C/ noslepkavoja /pers. G/.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka nav pamatota aizstāvības norāde, ka procesa virzītāja tikai 2008.gada 28.augustā izņēma liecinieces /pers. I/ drēbes ar asins pēdām, kas viņai bija uzvilktas /pers. G/ slepkavības brīdī, tādējādi līdz tam brīdim lieciniece varēja aprunāt citas personas nozieguma izdarīšanā.

Tā no notikuma vietas apskates protokola un bioloģiskās ekspertīzes atzinuma izriet, ka 2008.gada 21.augustā, piedaloties /pers. I/, no veļas groza tika izņemtas viņai piederošās mantas: brūnas krāsas blūze ar īsām piedurknēm, gaišās krāsas svārki un krūšturis rozā krāsā, uz kurām tika atrastas /pers. G/ asins pēdas (1.sējums l.l.16.-23., 2.sējums l.l.65.-72.).

Tiesu palāta norāda, ka 2008.gada 28.augustā pēc liecinieces /pers. I/ nopratināšanas, kurā viņa izteica pieņēmumu, ka, iespējams, viņa varēja nogalināt /pers. G/, papildus tika izņemtas lieciniecei piederošās mantas, zilas krāsas svārki ar puķēm un krekliņš rozā krāsā, uz kurām saskaņā ar bioloģiskās ekspertīzes atzinumu /pers. G/ asins pēdas netika konstatētas (1.sējums l.l.68., 2.sējums l.l.65.-72.).

No minētā secināms, ka lieciniecei /pers. I/, sniedzot liecības, bija zināmi šie apstākļi, un tie nevarēja ietekmēt viņas sniegtās liecības.

Turklāt apelācijas instances tiesā lieciniece /pers. I/ paskaidroja, ka sakarā ar smago emocionālo stāvokli, kas saistīts ar /pers. G/ bērēm, viņa parakstīja protokolu, to neizlasot.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā taisnīgu attiecību noregulējumu nevar ietekmēt apstāklis, ka uz apsūdzētā /pers. C/ drēbēm nav atrastas cietušā asins pēdas, un tieši pretēji – uz liecinieces /pers. I/ drēbēm ir atrastas cietušā /pers. G/ asins.

No lietas materiāliem redzams, ka apsūdzētais /pers. C/ netika aizturēts uzreiz pēc slepkavības izdarīšanas 2008.gada 21.augusta naktī, bet gan tās dienas vakarā, kad bija aizbēdzis no nozieguma vietas un paspējis pārģērbties citās drēbēs, kas ļauj izdarīt secinājumu, ka /pers. C/ nevēlējās atklāt izdarītā nozieguma patiesos apstākļus un viņa rīcībā bija pietiekami ilgs laiks, lai slēptu nozieguma pēdas.

Lieciniece /pers. I/ liecināja, ka brīdī, kad /pers. C/ dūra un grieza ar nazi /pers. G/, viņa atradās turpat, kā arī mēģināja izraut nazi /pers. C/ no rokām un centās apturēt /pers. G/ asiņošanu.

Arī apsūdzētais /pers. C/ liecināja, ka lieciniece /pers. I/ duršanas brīdī stāvēja viņam blakus.

Krimināllietu tiesu palāta norāda, ka no lietā esošām ziņām var rast loģisku izskaidrojamu, kāpēc uz liecinieces apģērba tika atrastas asins pēdas (pilienu, notecējumu, šļakatu un tiešu kontaktu veidā ar asiņainām virsmām).

Tā kriminālprocesā pierādīts, ka slepkavības izdarīšanas brīdī, kad apsūdzētais /pers. C/ ne tikai dūra ar nazi cietušajam, bet arī vicināja to, tādējādi sagriežot /pers. G/ kaklu un seju, /pers. I/ atradās blakus cietušajam, savukārt pēc slepkavības izdarīšanas lieciniece mēģināja apturēt cietušā asiņošanu (2.sējums l.l.74.-83.).

Tiesu palāta atzīmē, ka asins pēdas konstatētas ne tikai uz svārku un blūzes priekšpuses, bet arī uz apģērbu aizmugurējās virsmas, kas pastiprina liecinieces /pers. I/ sniegto liecību ticamību par to, ka /pers. C/ izdarīja /pers. G/ slepkavību.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka nav izšķirošas nozīmes apstāklim, ka apsūdzētā /pers. C/ sākotnējās liecības nesakrīt ar līķa tiesu medicīnisko ekspertīzes atzinumu par nodarīto dūrienu skaitu.

Krimināllietu tiesu palātas ieskatā, no /pers. C/ sākotnējām liecībām nepārprotami izriet, ka viņš izdarīja /pers. G/ slepkavību, durot ar nazi /pers. G/ ķermenī. Turklāt apsūdzētā /pers. C/ vainas pierādīšanas pamatā nav tika viņa atzīšana nozieguma izdarīšanā, bet gan virkne citu pierādījumu, kas tika izvērtēti pirmās un apelācijas instances tiesas spriedumā kopumā un savstarpējā sakarībā un kas izslēdz iespējamību, ka bez /pers. C/ vēl kāda cita persona dūra /pers. G/.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav apmierināms prokurora protests daļā par apsūdzētā /pers. C/ atzīšanu par vainīgu pēc

Krimināllikuma 117.panta 10.punkta.

Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka prokurora protests nav pamatots ar konkrētiem pierādījumiem, kādi tika iegūti kriminālprocesa gaitā.

Turklāt valsts apsūdzētāja argumenti nav loģiski un ir pretrunīgi savos secinājumos ar tiem, kādus prokurors izmantoja, pierādot apsūdzētā /pers. C/ vainīgumu.

Pirmstiesas izmeklēšanā /pers. C/ bija celta apsūdzība par to, ka viņš kopīgi ar citu personu, nolūkā noslepkavot, katrs tīši ar nazi vairākas reizes dūra /pers. G/, kā rezultātā iestājās cietušā nāve.

Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka ne apsūdzētais /pers. C/, ne arī lieciniece /pers. I/ nevienās savās liecībās neminēja, ka abi pēc kārtas dūra ar nazi /pers. G/.

Prokurora ieskatā atzīstamas par ticamām liecinieces /pers. I/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, kurās /pers. I/ minēja, ka viņa pieskrēja pie /pers. G/ un /pers. C/, viņai rokās bija nazis, kuru tai brīdī taisījās mazgāt. Tad viņi visi nokrita. Viņa neatceras, vai viņa dūra /pers. G/, un vai /pers. C/ atņēma viņai nazi vai /pers. C/ pats dūra. Taču viņa pieļauj iespēju, ka viņa dūra /pers. G/, jo bija reibumā, šokā un ļoti apvainota (1.sējums l.l.65.-66.).

Krimināllietu tiesu palāta norāda, ka no minētām liecinieces /pers. I/ liecībām nevar izdarīt viennozīmīgu secinājumu, ka viņa /pers. G/ bija dūrusi ar nazi. Šādas varbūtības izteikšana ir atzīstama par liecinošās personas pausto pieņēmumu, kas nekādi nevar būt izmantojams viņas vainas pierādīšanā.

Savukārt gadījumā, ja pēc valsts apsūdzības ieskata šīs liecības ir ticamas un lieciniece ir atzinusies slepkavības izdarīšanā, tad nav loģiska izskaidrojuma, kāpēc ir ticamas arī tās liecinieces /pers. I/ sniegtās liecībās, kurās viņa kā vienīgo slepkavības izdarītāju norādīja /pers. C/.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka šīs sniegtās liecības ir diametrāli pretējas, kas izslēdz cita citu, tāpēc tās nevar kopīgi izmantot gan /pers. C/ vainas pierādīšanā, gan arī citas personas vainas konstatēšanā.

Kā arī no veiktās lieciniecei /pers. I/ tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma un bioloģiskās ekspertīzes atzinuma secināms, ka lieciniece centās atņemt nazi apsūdzētajam, kā arī /pers. G/ piederošās asins pēdas, tai skaitā šļakatu veidā atrastas arī uz liecinieces drēbēm aizmugurē, kas ir pretrunā ar faktu, ka viņa pati dūra ar nazi /pers. G/.

Krimināllietu tiesu palāta, izvērtējot apsūdzētā un viņu aizstāvju iesniegto apelācijas sūdzību, norādīja kādu apstākļu dēļ par ticamām atzīstamās tās liecinieces /pers. I/ liecības, kurās viņa norādīja uz apsūdzētā /pers. C/ prettiesiskajām darbībām, kā arī tiesa deva savu skaidrojumu asins pēdu rašanās apstākļiem uz liecinieces /pers. I/ smilšu krāsas svārkiem, tāpēc minētos argumentus neatkārtos.

Apelācijas instances tiesa atzīmē, ka liecinieces /pers. I/ rīcība pēc /pers. C/ izdarītā nozieguma, iespējams, slēpjot izdarītā nozieguma pēdas, liecina par liecinieces noziedzīgām darbībām, kas paredzētas Krimināllikuma 313.panta otrajā daļā, taču šāds fakts pats pa sevi nepierāda, ka cita persona dalībā ar apsūdzēto /pers. C/ noslepkavoja /pers. G/.

Izvērtējot pirmās instances tiesas sprieduma daļā par apsūdzētajam /pers. C/ piespriesto brīvības atņemšanas sodu, apelācijas instances tiesa konstatē, ka Rīgas apgabaltiesa ņēma vērā visus soda noteikšanas vispārīgos principus.

Pirmās instances tiesa sniedza pilnīgu apsūdzētā /pers. C/ personības izvērtējumu, papildus apstākļi par apsūdzētā /pers. C/ personību, kas ietekmētu soda noteikšanu, apelācijas instances tiesā netika konstatēti.

Pirmās instances tiesa pamatoti saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12.punktu par apsūdzētā /pers. C/ atbildību pastiprinošu apstākli atzina, ka viņš noziedzīgu nodarījumu izdarīja alkohola ietekmē.

Par alkohola lietošanu 2008.gada 21.augusta naktī minēja /pers. C/, kas gūst apstiprinājumu ar /pers. C/ medicīniskās pārbaudes rezultātiem un liecinieces /pers. I/ liecībām (1.sējums l.l.38., 4.sējums l.l.12.).

Ievērojot apsūdzētajam /pers. C/ noteikto brīvības atņemšanas termiņu, kas pietuvināts panta sankcijā minimālajai soda robežai, atzīstams, ka Rīgas apgabaltiesa ņēma vērā /pers. C/ izdarītā nozieguma raksturu, ka kautiņa iniciators bija cietušais. Tāpēc minētais apstāklis nevar būt par pamatu apsūdzētajam /pers. C/ noteiktā soda vēl turpmākai mīkstināšanai.

Taču Krimināllietu tiesu palāta atzīst, ka /pers. C/ noteiktais brīvības atņemšanas termiņš ir samazināms šādu apstākļu dēļ:

Kriminālprocesa likuma 14. pants nosaka apsūdzētā tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā.

Savukārt gadījumā, ja tiesa konstatē, ka netiek ievērotas apsūdzētā tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tā var mīkstināt sodu vai atbrīvot no kriminālatbildības vai soda.

Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka /pers. C/ tiesības tika ierobežotas no 2008.gada 21.augusta, kad /pers. C/ tika aizturēts sakarā ar aizdomās par slepkavības izdarīšanu (1.sējums l.l.31.). 2010. gada 22. jūnijā pirmstiesas izmeklēšana tika pabeigta un lieta nodota izskatīšanai tiesā (3. sējums l.l.1).

Krimināllietu tiesu palāta atzīst, ka pirmstiesas izmeklēšanā netika pārkāptas apsūdzētā /pers. C/ tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā, jo procesa virzītāja nepieļāva neattaisnotu lietas novilcināšanu. No lietas materiāliem secināms, ka ātrāka lietas nodošana izskatīšanai nebija iespējama sakarā ar vairāku ekspertīžu veikšanu kriminālprocesā, turklāt ņemams vērā, ka apsūdzētais

/pers. C/ šajā laikā apcietinājumā atradās nedaudz ilgāk par diviem mēnešiem (2.sējums l.l.86.).

Apelācijas instances tiesā lieta saņemta 2011.gada 28.martā (3.sējums l.l.101.), lietas izskatīšana tika nozīmēta uz 2012.gada 9.maiju, kad tika atlikta sakarā ar prokurora neierašanos uz tiesas sēdi, nākamā tiesas sēde tika nozīmēta uz 2013.gada 5.martu, kad atlikta sakarā ar liecinieces /pers. I/ – /pers. I/ aicināšanu (3.sējums l.l.127.), 2013.gada 9.decembrī krimināllietas iztiesāšana atlikta sakarā ar aizstāvja lūgumu sagatavoties tiesu debatēm, lieta izskatīta pēc būtības 2014. gada 28. martā.

Krimināllietu tiesu palāta konstatē, ka starplaikā no lietas saņemšanas apelācijas instances tiesā līdz nozīmētajai pirmajai tiesas sēdei, bija radusies kriminālprocesa dīkstāve, kas ilgāka par vienu gadu, tāpat lietas izskatīšana apelācijas instances tiesā ilga 3 gadus, kas nav atzīstams par lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā.

Tiesu palāta atzīst, ka šis starplaiks un lietas izskatīšana apelācijas instances tiesā atzīstams par nesamērīgi ilgstošu, līdz ar to tika pārkāptas apsūdzētā /pers. C/ tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā.

Ņemot vērā, ka apsūdzētais /pers. C/ lietas izskatīšanas laikā neatradās apcietinājumā, tiesu palāta atzīst, ka būtiski netika ierobežotas apsūdzētā tiesības, tāpēc /pers. C/, nosakot sodu, ir piemērojami Krimināllikuma 49.^{1}panta pirmās daļas 1.punkta nosacījums.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka ir apmierināms prokurora protests daļā par pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanu par rīcību ar lietisko pierādījumu nazi, kā arī apmierināms prokurora lūgums izlemt jautājumu par rīcību ar citiem lietiskiem pierādījumiem.

Krimināllietu tiesu palāta atzīst, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240.panta pirmās daļas 2., 5. un 6. punktu lietas, kurām nav vērtības, ir iznīcināmas, un konkrēti: nazis, kas glabājas kopā ar krimināllietu;

atkritumu urnas saturs, divi paklājiņi, sarkanbrūnas krāsas nomazgājumi no balkona grīdas, „Bond" izsmēķis no balkona, mikrodaļiņas no balkona, baltas krāsas salvete ar sarkanbrūnas krāsas vielas traipiem, virtuves krēsla virsmas sarkanbrūnas krāsas vielas traipu nomazgājumi, „LM" izsmēķis, kas atradās zem līķa uz grīdas, „Bond" izsmēķis, kas atradās uz grīdas zem virtuves letes, frotē dvielis dzeltenā un baltā krāsā, brūna blūze ar īsām piedurknēm, gaišas krāsas svārki ar redzamiem sarkanbrūnas krāsas traipiem, rozā krūšturis, četras salvetes ar sarkanbrūnas krāsas traipiem, trīs tukšas 0.7 litra tilpuma pudeles, viena 0.5litra tilpuma pudele, viena 0.5 litra šampanieša pudele, divas divu litru tilpuma sulas pakas, viena dzēriena „Fantastika" plastmasas pudele, trīs saplēstas stikla lauskas no glāzēm, balta sieviešu blūze, polietilēna maiss ar uzrakstu „Maxima", atslēgas, sieviešu svārki, rozā sieviešu krekliņš, melnas vīriešu bikses, /pers. G/ drēbes, kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē;

Taču, ievērojot, ka lietiskie pierādījumi turpmāk var būt nepieciešami izdalītajā kriminālprocesā Nr.82502002210, tie iznicināmi tika pēc galīgā nolēmuma spēkā stāšanās šajā kriminālprocesā un izdalītajā kriminālprocesā Nr.82502002210.

Tāpat iznīcināmi ir /pers. G/ asins, nagu un matu paraugi, /pers. C/ paraugs, /pers. I/ – /pers. I/ paraugs, /pers. AA/ siekalu paraugs, kas glabājas Kriminālistikas pārvaldē.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 134.panta otro daļu glābšanas dienesta „112" audioierakstu un /pers. G/ datokarti, kas glabājas pie kriminālprocesa, uzglabāt kopā ar krimināllietu.

Tiesu palāta atzīst, ka lietas, kurām ir vērtība atdodama to īpašniekiem, konkrēti:

Mobilais telefons „Nokia" 6030 IMEI 357954/00/360491 ar SIM karti „LMT", kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē, atdodams cietušajai /pers. AC/;

Atslēga, /pers. C/ drēbes, sīknauda: divi lati un 54 santīmi, kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē; mobilais telefons „Samsung SGH-X80" IMEI 359308/00/407597/8 ar SIM karti „Amigo", kas glabājas kopā ar krimināllietu, atdod to īpašniekam /pers. C/.

Mobilais telefons „Motorolla", IMEI kods 359180000041837, ar „Tele2 „Zelta Zivtiņa"" SIM karte 1000027491210, kas nodots atbildīgā glabāšanā /pers. AD/, atstājama /pers. AD/ rīcībā;

Mobilais telefons „Motorolla", IMEI kods 359816007248988, SIM karti, melns ādas maciņš, „Hansabanka" karte Nr./konta numurs/, „Norvik banka" karte Nr./konta numurs/, „DNB Nord" bankas karte Nr./konta numurs/, „Lateko" karte Nr.0000000132993723, „lf" karti Nr.020074477, nauda - divdesmit pieci lati, sīknauda – viena, deviņdesmit astoņas un deviņpadsmit Igaunijas kronas, fotoaparāts „Samsung", kosmētikas somiņa, atslēgu saišķis ar četrām atslēgām, atslēgu saišķis ar četrām atslēgām un piekariņu, atslēga ar gumiju, kas atdots /pers. N/ – /pers. AE/ atbildīgā glabāšanā, atstājama //pers. I/ – /pers. I/ rīcībā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240.panta otro un ceturto daļu, ja /pers. C/ un /pers. AC/ divu mēnešu laikā no paziņojuma nosūtīšanas dienas attiecīgos lietiskos pierādījumus nebūs izņēmuši, tad /pers. C/ un /pers. AC/ piederošie lietiskie pierādījumi – SIM kartes, atslēga un /pers. C/ drēbes – iznīcināmi, mobilie telefoni – realizējami, nauda – ieskaitāma valsts kontā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palāta

n o s p r i e d a

Atcelt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011. gada 7. februāra spriedumu daļā par /pers. C/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 116.panta, daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

/pers. C/ pēc Krimināllikuma 116.panta sodīt, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem un 9 (deviņiem) mēnešiem, bez policijas kontroles.

Lietiskos pierādījumus: nazi, kas glabājas kopā ar krimināllietu; atkritumu urnas saturu, divus paklājiņus, sarkanbrūnas krāsas nomazgājumus no balkona grīdas, „Bond" izsmēķi no balkona, mikrodaļiņas no balkona, baltas krāsas salveti ar sarkanbrūnas krāsas vielas traipiem, virtuves krēsla virsmas sarkanbrūnas krāsas vielas traipu nomazgājumus, „LM" izsmēķi, kas atradās zem līķa uz grīdas, „Bond" izsmēķi, kas atradās uz grīdas zem virtuves letes, frotē dvieli dzeltenā un baltā krāsā, brūnu blūzi ar īsām piedurknēm, gaišas krāsas svārkus ar redzamiem sarkanbrūnas krāsas traipiem, rozā krūšturi, četras salvetes ar sarkanbrūnas krāsas traipiem, trīs tukšas 0.7 litra tilpuma pudeles, vienu 0.5litra tilpuma pudeli, vienu 0.5 litra šampanieša pudeli, divas divu litru tilpuma sulas pakas, vienu dzēriena „Fantastika" plastmasas pudeli, trīs saplēstas stikla lauskas no glāzēm, baltu sieviešu blūzi, polietilēna maisu ar uzrakstu „Maxima", atslēgas, sieviešu svārkus, rozā sieviešu krekliņu, melnas vīriešu bikses, /pers. G/ drēbes, kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē, iznīcināt pēc galīgā nolēmuma stāšanās spēkā šajā krimināprocesā un izdalītajā krimināprocesā Nr.82502002210.

Glābšanas dienesta „112" audioierakstu, kas glabājas pie krimināprocesa, uzglabāt kopā ar krimināllietu.

Mobilo telefonu „Nokia" 6030 IMEI 357954/00/360491 ar SIM karti „LMT", kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē, atdot cietušajai /pers. AC/.

Atslēgu, /pers. C/ drēbes, sīknaudu: divu latu un 54 santīmu apmērā, kas glabājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes glabātuvē; mobilo telefonu „Samsung SGH-X80" IMEI 359308/00/407597/8 ar SIM karti „Amigo", kas glabājas kopā ar krimināllietu, atdod to īpašniekam /pers. C/.

Ja /pers. C/ un /pers. AC/ divu mēnešu laikā no paziņojuma nosūtīšanas dienas attiecīgos lietiskos pierādījumus nebūs izņēmuši, tad /pers. C/ un /pers. AC/ piederošie lietiskie pierādījumi - SIM kartes, atslēga un /pers. C/ drēbes, iznīcināmas, mobilie telefoni realizējami, nauda ieskaitāma valsts kontā.

/pers. G/ asins, nagu un matu paraugus, /pers. C/ paraugu, /pers. I/ – /pers. I/ paraugu, /pers. AA/ siekalu paraugu, kas glabājas Kriminālistikas pārvaldē, iznīcināt.

/pers. G/ datokarti, kas iešūta krimināllietā, glabāt ar krimināllietu.

Mobilo telefonu „Motorolla", IMEI kods 359180000041837, ar „Tele2 „Zelta Zivtiņa"" SIM karti 1000027491210, kas nodots atbildīgā glabāšanā /pers. AD/, atstāt /pers. AD/ rīcībā.

Mobilo telefonu „Motorolla", IMEI kods 359816007248988, SIM karti, melnu ādas maciņu, „Hansabanka" karti Nr./konta numurs/, „Norvik banka" karti Nr.6763600981346431, „DNB Nord" bankas karti Nr./konta numurs/, „Lateko" karti Nr.0000000132993723, „If" karti Nr.020074477, naudu - divdesmit piecus latus, sīknaudu – vienu, deviņdesmit astoņas un deviņpadsmit Igaunijas kronas, fotoaparātu „Samsung", kosmētikas somiņu, atslēgu saišķi ar četrām atslēgām, atslēgu saišķi ar četrām atslēgām un piekariņu, atslēgu ar gumiju, kas atdots /pers. I/ – /pers. I/ atbildīgā glabāšanā, atstāt /pers. I/ – /pers. I/ rīcībā.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību vai kasācijas protestu Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātā.

Pilns spriedums pieejams 2014. gada 12. maijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis A.Uminskis

Tiesnesis E.Kušķis

Tiesnesis J.Tiltiņš